

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**D. Burchardi VVormaciensis Ecclesiae Episcopi,
Decretorum Libri XX. ex Consiliis, & orthodoxoru[m]
patru[m] Decretis, tum etiam diuersaru[m] nationum
Synodis, ceu loci communes congesti, in quibus ...**

Burchardus <Wormaciensis>

Parisiis, 1549

Quòd homo in prima conditione sua libero arbitrio donatus sit. x.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10722

Quod Deus tres vitales spiritus crearet, vnum qui carne non tegetur, alium qui carne tegetur, sed non cum carne moreretur. Tertium, qui carne tegetur, & cum carne moreretur. Cap. LX.

Ex dialogo Greg.

HAbent etiam infideles fidem, sed vti in Deum. Quam si vtiq; haberent, infideles non essent. Sed hinc in sua perfidia redarguedi sunt, hinc ad fidei gratiam provocandi: quia si de ipso suo visibili corpore credunt quod minimè viderunt, cur inuisibilia non credunt, quæ corporaliter videri non possunt? Nam quia post mortem carnis viuat anima, patet ratio, sed fidei admixta. Tres quippe vitales spiritus creauit omnipotens Deus. Vnum qui carne non tegitur, alium qui carne tegitur, sed non cum carne moritur. Tertium qui carne tegitur, & cum carne moritur. Spiritus nanque est qui carne non tegitur, angelorum: spiritus qui carne tegitur, sed cum carne non moritur, hominum: spiritus qui carne tegitur, & cum carne moritur, iumentorum brutorum omnium animalium. Homo itaque si in medio creatus est, vt esset inferior angelo, superior iumento. Itaque aliquid habet commune cum summo, aliquid commune cum infimo. Immortalitatem scilicet spiritus cum angelo, mortalitatem verò carnis cum iumento: quousque & ipsam mortalitatem carnis, gloria resurrectionis absorbeat, & inhaerendo spiritui, caro seruetur in perpetuum: quia ipse spiritus inhaerendo carni seruetur in Deum. Quæ tamen caro non in reprobis inter supplicia perfectè deficit: quia semper deficiendo subsistit, vt qui spiritu & carne peccauerunt, semper essentialiter viuentes, & carne & spiritu, sine fine moriantur.

Quod homo in prima conditione sua libero arbitrio donatus sit. Cap. LXI.

August. dicit in libro de Civitate dei

Libertati arbitrij sui commissus est homo statim prima conditione, vt sola vigilantiâ mentis adnitente, etiâ percepta custodia, perseueraret, si vellet, in id quod creatus fuerat. Postquã verò seductione serpentis per Euam cecidit à naturâ bono, perdidit pariter vigorem arbitrij, nõ tamen electionem: ne non esset suum quod emendaret peccatũ, nec meritò indulgeretur quòd arbitrio diluisset. Manet ergo ad salutem arbitrij libertas, id est, rationalis voluntas, sed admonente prius Deo, & inuitante ad salutem, vt vel

eligat, vel sequatur, vel agat occasionem salutis, hoc est, inspiratione Dei. Vt autem consequatur quod eligit, vel quod sequitur, vel quod occasione agit, Dei esse liberè confitemur. Initium ergo salutis nostræ Deo miserante habemus: ut acquiescamus salutiferæ inspirationi, nostræ potestatis est, ut adipiscamur quod acquiescendo admonitioni cupimus, diuini est muneris. Vt non labamur in dempto salutis munere sollicitudinis nostræ est, & cœlestis pariter adiutorij. Vt labamur, potestatis nostræ est, & ignauia.

Quod omnes homines, in præuaricatione Adæ naturalem possibilitatem perdidissent. Cap. XI.

IN præuaricatione Adæ, omnes homines naturalem possibilitatem & innocentiam perdidisse, & neminem de profundo illius ruine per liberum arbitrium posse confurgere, nisi eum gratia Dei miserantis erexerit, pronunciant beata memoria Papa Innocentio, atque dicente in epistola sua ad Carthaginense concilium. Liberum enim arbitrium ille perpeffus, dum suis inconsultius vtitur bonis, cadens in præuaricationis profunda demersus est, & nihil quemadmodum exinde surgere posset inuenit, suaque in æternum libertate deceptus, huius ruinæ latuisset oppressus, nisi eum post Christi, per sua gratia, releuasset aduentus, qui per nouæ regenerationis purificatione, omne præteriti vitium, sui baptismatis lauacro purgauit.

De eadem re. Caput XII.

Quod nemo, nisi per Christum, libero bene vtitur arbitrio idem magister in epistola ad Mileuitanum concilium data, prædicat, dicens. Aduerte tandem o prauissimarum mentium peruersa doctrina, quod primum hominè ita libertas ipsa decepit, ut dū indulgētius frenis eius vtitur, in præuaricatione præsumptionis cōcideret, nec ex hac potuit erui, nisi ei prouidentia regenerationis, statim pristinae libertatis Christi domini reformasset aduentum,

Quod homo sit sic positus in paradiso, si obediens permaneret, quandoque ad cœlestem patriam sine carnis morte transiret. Cap. XIII.

AD hoc in paradiso homo positus fuerat, ut si se ad cō-

*Ex decre.
Cœlestini
papa,
cap. 5.*

*Ex decre.
eiusdem.*

*Grego. in
suis mo-
rali. dicit.*